

Arrest

nr. 183 944 van 17 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 20 december 2015 België is binnengekomen, diende op 21 december 2015 een asielaanvraag in. Hij had zijn vingertoppen gemanipuleerd en bij een vijfde poging konden verzoekers vingerafdrukken worden gecontroleerd in Eurodac. Zijn vingerafdrukken werden verschillende keren afgenomen: op 17 juni 2011 in Italië, op 21 oktober 2011 in Noorwegen, op 26 januari 2012 in Noorwegen, op 15 mei 2012 in Zwitserland, op 20 juni 2012 in Noorwegen, op 23 augustus 2012 in Zweden, op 9 juni 2013 in Denemarken, op 3 juni 2014 in Zweden, op 9 januari 2015 in Luxemburg, op 28 april 2015 in Frankrijk, op 3 augustus 2015 in Zwitserland.

1.2. Verzoeker verklaarde minderjarig te zijn. Op 9 juni 2016 besliste de Dienst Voogdij van de FOD Justitie na leeftijdsonderzoek dat verzoeker meerderjarig is, waarbij een leeftijd van 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is.

1.3. Op 31 oktober 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker

bij aangetekend schrijven van 31 oktober 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 21/12/2015
Overdracht CGVS: 26/07/2016*

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 26-10-2016 van 9u18 tot 10u44, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn op 5-10-1998 in Marca, Lower Shabelle, Somalië. Uw moeder is gestorven tijdens de bevalling en u heeft uw vader nooit gekend. U heeft geen familie en groeide op in een weeshuis. U heeft geen clan. U verliet Somalië in 2011 omwille van een conflict met de familie van uw vriendin. U en uw vriendin verlieten Somalië, maar uw vriendin werd neergeschoten door Libiërs in de Sahara nadat ze haar wilden verkrachten. U kwam aan in Italië op 17-06-2011. U werd geïnterviewd door de Italiaanse autoriteiten. U wilde niet in Italië blijven omdat er geen onderwijs, geen steun, geen ziekenhuizen en geen jobs beschikbaar zijn. U had er geen toekomst. U kreeg de subsidiaire beschermingsstatus in Italië op 26-01-2012. U wachtte die beslissing echter niet af en u was reeds naar Noorwegen gereisd, omdat u had gehoord dat asielzoekers daar een verblijf krijgen, onderwijs kunnen volgen en beroep kunnen doen op gezondheidszorg. U vroeg er asiel aan op 21-10-2011. U werd echter op 22-12-2011 teruggeleid naar Italië. Uw vingerafdrukken werden opnieuw geregistreerd in Noorwegen op 26-01-2012. Uw vingerafdrukken werden dan in Basel, Zwitserland geregistreerd op 15-05-2012. U vroeg een tweede keer asiel aan in Noorwegen op 20-06-2012, waar u een negatieve beslissing kreeg op 18-07-2012, beroep indiende en een negatieve beslissing in beroep kreeg op 18-02-2013. U werd terug naar Italië geleid op 19-02-2013. Ondertussen waren uw vingerafdrukken geregistreerd in Goeteborg, Zweden op 23-08-2012 en u vroeg er asiel aan op dezelfde dag. Op 22-11-2012 werd uw asielaanvraag afgewezen, maar u verdween in Zweden voor u naar Italië zou overgebracht worden. Uw vingerafdrukken werden geregistreerd in Denemarken op 09-06-2013, u vroeg er asiel aan maar uw asielaanvraag werd afgewezen. U vroeg opnieuw asiel aan in Zweden op 01-06-2014, uw aanvraag werd afgewezen en u werd terug naar Italië geleid op 27-08-2014. Uw vingerafdrukken werden verder geregistreerd in Luxemburg op 9-01-2015 en in Frankrijk op 28-04-2015. U bent op 20-12-2015 binnengekomen in België en heeft er asiel aangevraagd op 21-12-2015.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u niet de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u onder frauduleuze intenties asiel aanvroeg in België, vermits uw werkelijke leeftijd afwijkt van uw verklaringen over uw leeftijd.

U verklaarde bij registratie op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie bijlage 26 dd. 21-12-2015 in het administratief dossier) minderjarig te zijn en u stelde geboren te zijn op 5-10-1998. Over uw vermeende minderjarigheid, vermeldt de beslissing die de dienst Voogdij u betekende op 9-6-2016 in verband met het medisch onderzoek (dd. 22-1-2016) tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3 §2, 2°, artikel 6 §2, 1°, artikel 7 en artikel 8 §1 van titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Wet van 24 december 2002 gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en de Programmawet van 27 december 2004, dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20.3 jaar met een standaarddeviatie van een 2-tal jaar een goede schatting is (zie beslissing Dienst Voogdij dd. 9-6-2016). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd tijdens het gehoor door het CGVS, bleef u er bij dat u geboren bent in 1998 en verwees u naar de door u voorgelegde kopie van het ‘Certificate of Birthday’ van het Marka general hospital, waarop 5-10-1998 als geboortedatum staat vermeld (gehoorverslag CGVS, p. 3 en zie kopie van het document in het administratief dossier). Hierover kan worden opgemerkt dat dit document reeds door de Dienst Voogdij werd meegenomen in haar beoordeling. In de beslissing van de Dienst Voogdij van 9-6-2016 staat dat zij op basis van de resultaten van het hierboven vermeld medisch onderzoek, en rekening houdend met een gesprek dat zij op 15-04-2016 met u had, alsook met het door u voorgelegde geboortecertificaat waarop 5-10-1998 als uw geboortedatum staat, tot de conclusie komt dat de plaatsing onder de hoede door de Dienst Voogdij van rechtswege vervalt op datum van de kennisgeving van deze beslissing. De Dienst Vreemdelingenzaken wijzigde daarop uw geboortedatum naar 1-1-1996 (zie schrijven dd. 19.7.2016 van de DVZ aan het CGVS met als onderwerp ‘Aanvraag tot annulering van nationaal nummer’). U betwistte deze gewijzigde geboortedatum (gehoorverslag CGVS, p. 3). In verband met uw leeftijd kan nog worden

opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat u in Italië de geboortedata 2-3-1995 en 1-1-1991 opgaf en zowel in Zwitserland als in Zweden stelde u op 2-3-1994 te zijn geboren (zie informatie in het administratief dossier). Hieruit blijkt eens te meer dat slechts weinig geloof kan worden gehecht aan uw bewering op 5-10-1998 te zijn geboren en dat u al eerder geprobeerd heeft om uw ware leeftijd te verbergen.

Daarnaast kan worden opgemerkt dat u reeds internationale bescherming werd verleend in Italië.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Op grond van informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat u op 26-01-2012 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië. Volgens een brief van het Italiaans ministerie van Binnenlandse zaken, dd. 16-11-2015, blijkt deze subsidiaire bescherming geldig te zijn tot 20-11-2019 (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier).

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Somalië te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van uw huidige asielaanvraag beroept u zich op uw levensomstandigheden in Italië. Gevraagd waarom u niet in Italië wou blijven, verklaarde u dat er geen leven is, geen onderwijs, geen steun, geen ziekenhuizen, geen jobs, dat ze niet van mensen houden, dat ze u Nero noemen als ze zien dat u zwart bent, dat u op de straten sliep en soms naar de kerk ging om voedsel te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 5). Gevraagd of u om materiële redenen uit Italië vertrok, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat u weg ging uit dat land om te werken en om voor uw toekomst te zorgen, en dat er geen toekomst was in Italië (gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd of u persoonlijke problemen kende met iemand in Italië, verklaarde u dat er mensen waren die u haatte, die slechte woorden zeiden tegen u, zoals Nero en bastaard, en dat ze iets naar u gooiden toen u op straat sliep (gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd of u die mensen persoonlijk kende, verklaarde u hen niet te kennen. Gevraagd of u hulp heeft gezocht in Italië, verklaarde u dat u ziek was. Opnieuw gevraagd of u hulp heeft gezocht (gehoorverslag CGVS, p. 10), verklaarde u dat u probeerde, dat u vroeg om medische hulp maar dat ze dat niet geven, of men legaal of illegaal is. Gevraagd waar u ging in Italië om hulp te vragen, verklaarde u dat u naar het hospitaal ging en naar de mensen van de kerk. Gevraagd of u naar de autoriteiten ging om hulp te vragen, verklaarde u niet naar de autoriteiten te gaan, dat u het land verliet, naar andere landen ging en u telkens gedepoteerd werd. Gevraagd of u sociale bijstand kon vragen in Italië, verklaarde u dat ze dat niet geven, zelfs niet 1 euro, of men documenten heeft of niet. Gevraagd hoe u dat kon weten als u niet naar de autoriteiten ging, verklaarde u dat u dat zag omdat u praatte met andere Somaliërs. Het dient opgemerkt te worden dat u geen poging heeft gedaan om financiële of sociale hulp of bijstand te vragen aan de Italiaanse autoriteiten, maar slechts naar een ziekenhuis ging en naar de kerk. Uw verklaring dat u geen steun kreeg in Italië, kunnen dan ook niet gegronde en geloofwaardig bevonden worden, des te meer aangezien u deze vaststelling enkel baseerde op gesprekken met andere Somaliërs.

Met betrekking tot uw verklaring dat u in Italië beledigd werd en dat mensen u dingen als 'Nero' en 'bastaard' toeriepen (gehoorverslag CGVS, p. 9), dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen in dit verband geen concrete elementen bevatten die er op wijzen dat er voor u bij een terugkeer naar Italië een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou bestaan. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land waar u subsidiaire bescherming kreeg, i.c. Italië ondraaglijk wordt.

Uw verklaringen in dit verband zijn echter te algemeen en te vaag om een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' te kunnen vaststellen. Uit al het

voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt in Italië dermate geïsoleerd en systematisch gediscrimineerd te worden dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming.

In deze verschilt uw situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen geldt dit eveneens voor vreemdelingen die een beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

U legde daarnaast nog het hierboven vermelde 'Certificate of Birthday' van het Marka general hospital neer, met daarop uw beweerde geboortedatum van 5-10-1998. Dit document werd hierboven reeds besproken en de authenticiteit ervan kan - in het licht van de resultaten van een leeftijdsonderzoek -, alsook in het licht van uw uiteenlopende verklaringen over uw leeftijd in andere EU-lidstaten, worden betwist. Wat betreft dit document dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal niet zozeer uw Somalische nationaliteit als dusdanig in twijfel trekt maar wel stelt dat er geen behoefte aan internationale bescherming is indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet. U legde daarnaast nog een loonbrief neer van uw job in België. Het CGVS betwist niet dat u werkzaam bent in België, maar dit document is niet relevant voor de beoordeling van voorliggende asielaanvraag.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige Italiaanse verblijfstitel, zoals blijkt uit uw neergelegde stukken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u in Italië de subsidiaire beschermingsstatus heeft, en u bijgevolg niet mag teruggeleid worden naar Somalië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel aan als volgt:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"

In punt II.1.1. tot II.1.3. van het verzoekschrift gaat verzoeker in op de beslissing van de Commissaris-generaal en geeft een algemene uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht en de beoordeling van tegenstrijdige verklaringen en lacunes in afgelegde verklaringen.

Hij licht verder toe als volgt:

"II.1.4 Verwerende partij stelt dat verzoekende niet in aanmerking komt voor internationale bescherming gezien zij reeds subsidiaire bescherming geniet in Italië.

Nochtans heeft verzoekende partij heel erg duidelijk gemaakt dat zij in Italië gediscrimineerd werd omwille van haar afkomst: zij kon nergens een job vinden, niemand verhuurde haar een woning en zij kreeg geen medische hulp, kwam op straat terecht en moest bedelen voor eten.

p. 5 CGVS gehoor:

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 5]

Verzoekende partij is van mening dat verwerende partij in de thans bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002,nr. 107. 624)

Verzoekende partij heeft verklaard dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die zij heeft verkregen in Italië, omwille van de vernederende levensomstandigheden in Italië. Een terugkeer naar Italië zou aldus een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Tijdens het CGVS-gehoor heeft verzoekende partij uitgebreid verteld over o.m. de slechte levensomstandigheden en de discriminatie en geweld ten aanzien van vreemdelingen in Italië.

p. 9 CGVS gehoor:

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 9]

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds bevestigd dat in bepaalde gevallen bepaalde socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 kunnen bereiken. Zo stelt het EHRM in het M.S.S.-arrest:

"249. The Court has already reiterated the general principles found in the case-law on Article 3 of the Convention and applicable in the instant case (see paragraphs 216-22 above). It also considers it necessary to point out that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home (see Chapman, cited above, § 99). Nor does Article 3 entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see Müslim v. Turkey, no. 53566/99, § 85, 26 April 2005).

250. The Court is of the opinion, however, that what is at issue in the instant case cannot be considered in those terms. Unlike in the above-cited Müslim case (§§ 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum-seekers has now entered into positive law and the Greek authorities are bound to comply with their own legislation, which transposes Community law, namely Council Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum-seekers in the member States ("the Reception Directive"; see paragraph 84 above). What the applicant holds against the Greek authorities in this case is that, because of their deliberate actions or omissions, it has been impossible in practice for him to avail himself of these rights and provide for his essential needs."

Aldus stelt het EHRM dat bepaalde socio-economische verplichtingen positief recht zijn geworden op grond van EU-wetgeving en de omzetting daarvan in Grieks nationale wetgeving. Het Hof legt een hogere beschermingsstandaard op aan EU-lidstaten omdat zij specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving t.a.v. een specifieke groep personen, nl. asielzoekers.

II.1.5 In casu kreeg verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus in Italië. Maar ook zij zijn een kwetsbare groep,⁶ en ook voor hen rusten er positieve verplichting op Italië. Deze verplichtingen staan opgetekend in zowel de Conventie van Genève als de Kwalificatierichtlijn die de kenmerken van 'internationale bescherming' omschrijven.

Zo stelt artikel 21 van de Kwalificatierichtlijn dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement moeten in acht nemen, en bepalen artikelen 24 en 25 dat lidstaten zo snel mogelijk respectievelijk een verblijfstitel en reisdocumenten moeten afleveren aan personen met de vluchtelingenstatus. Maar 'internationale bescherming' wordt ook gekenmerkt door het toekennen van bepaalde socio-economische rechten:

a. Gezondheidszorg

Artikel 30 van de Kwalificatierichtlijn stelt dat vluchtelingen toegang tot de gezondheidszorg moeten krijgen:

"1. De lidstaten zorgen ervoor dat personen die internationale bescherming genieten toegang tot de gezondheidszorg krijgen onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend.

2. De lidstaten verstrekken personen die internationale bescherming genieten en die bijzondere behoeften hebben, zoals [...] gehandicapten, [...] of minderjarigen [...] die onder een gewapend conflict hebben geleden, passende gezondheidszorg, met inbegrip van de behandeling van geestesziekten waar nodig, onder dezelfde voorwaarden als onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend."

Hoewel mensen met subsidiaire bescherming in Italië in theorie recht hebben op gezondheidszorg, blijkt dat zij in de praktijk niet de nodige medische zorgen verkrijgen wegens o.a. een gebrek aan informatie en tolkendiensten.

Verzoekende partij heeft aangegeven dat zij naar verschillende ziekenhuizen is geweest, maar dat zij er niet geholpen werd en wandelen gestuurd werd. Het is duidelijk dat verzoekende partij absoluut geen toegang had tot passende gezondheidszorg.

p. 10 CGVS gehoor:

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 10]

b. Integratievoorzieningen

Artikel 34 van de Kwalificatierichtlijn voorziet toegang tot integratievoorzieningen:

"Teneinde de integratie van personen die internationale bescherming genieten in de samenleving te vergemakkelijken, bieden de lidstaten toegang tot integratieprogramma's welke zij passend achten om rekening te houden met de specifieke behoeften van personen met de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, of zorgen zij voor de omstandigheden waaronder de toegang tot dergelijke programma's gewaarborgd is."

Verzoekende partij heeft nooit toegang gekregen tot taallessen of professionele opleiding. Bij het verlaten van het opvangcentrum kreeg zij ook geen informatie over mogelijke integratieprogramma's die voor hen beschikbaar waren.

Een gebrek aan integratielessen, met o.a. taallessen, heeft ook een negatief effect op andere aspecten van het leven in Italië. Zonder deze begeleiding wordt het immers moeilijker om huisvesting te vinden en toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt.

Nochtans is verzoekende partij erg geëngageerd en wenst zij school te lopen om zich zo goed mogelijk te kunnen integreren in de maatschappij:

P. 9 CGVS gehoor:

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 9]

c. Huisvesting

Artikel 32 van de Kwalificatierichtlijn bepaalt dat Italië ervoor moet zorgen dat personen met internationale bescherming toegang tot huisvesting hebben.

Tijdens de asielprocedure werd verzoekende partij opgevangen in een open opvangcentrum. Eenmaal ze haar verblijfsdocumenten had verkregen, werd haar echter verzocht om het opvangcentrum te verlaten. Ze kreeg geen begeleiding bij het vinden van een nieuwe woning en werd op straat gezet.

Dakloosheid bij personen met internationale bescherming is een bijzonder groot probleem in Italië. Het feit dat de betrokkenen zo snel het opvangcentrum moeten verlaten, samen met een gebrek aan financiële ondersteuning voor huisvesting, kunnen uiteraard worden aangeduid als oorzaken van dakloosheid. Daarnaast kunnen vluchtelingen ook geen aanvraag indienen voor sociale huisvesting onmiddellijk na het bekomen van hun statuut; hiervoor moet men namelijk reeds langere tijd in Italië verblijven.

d. Sociale voorzieningen

Artikel 29 van de Kwalificatierichtlijn stelt:

"De lidstaten zorgen ervoor dat personen die internationale bescherming genieten, in de lidstaat die deze bescherming heeft toegekend de nodige bijstand in de zin van sociale bijstand ontvangen zoals de onderdanen van die lidstaat."

Zoals ook uit het asielrelaas van verzoekende partij blijkt, hebben vreemdelingen met internationale bescherming in de praktijk geen toegang hebben tot de nodige sociale voorzieningen.

p. 10 CGVS gehoor:

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 10]

Hier faalt Italië opnieuw om vluchtelingen voldoende informatie te geven en te ondersteunen bij het doorlopen van de nodige procedures.

II.1.6 Het is dan ook duidelijk dat Italië zijn verplichtingen zoals voorzien in Kwalificatierichtlijn niet nakomt.

Door het gebrekkig optreden van Italië was en zal het voor verzoekende partij onmogelijk zijn om haar rechten te laten gelden en te voorzien in haar elementaire levensbehoeften. Zoals blijkt uit het

asielrelaas van verzoekende partij, heeft zij altijd op straat moeten overleven en is zij meermaals mishandeld geweest, zonder dat zij kon rekenen op steun of bescherming van de Italiaanse autoriteiten.

Zoals bepaald in het M.S.S.-arrest is de verwijdering van een vreemdeling naar levensomstandigheden waar hij in de onmogelijkheid is om in elementaire levensbehoeften, zoals huisvesting en medische zorgen, te voorzien strijdig met artikel 3 EVRM.

Het feit dat een terugkeer naar Italië een schending van artikel 3 EVRM zou betekenen, heeft tot gevolg dat zij zich nog onmogelijk kunnen beroepen op de (gebrekkige) bescherming die hen werd toegekend in Italië.

Hierbij kan de vergelijking worden getrokken met de situatie van Palestijnen met een UNRWA-statuut, die onder artikel 1D van de Conventie van Genève vallen. Deze personen worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus omdat ze reeds bescherming krijgen van UNRWA. Als echter blijkt dat deze bescherming of bijstand om welke reden dan ook is opgehouden, worden de betrokkenen van rechtswege erkend als vluchteling.

In dit kader heeft de RvV reeds geoordeeld dat de moeilijke socio-economische en humanitaire omstandigheden van bepaalde Palestijnen een schending van artikel 3 EVRM uitmaken, wat aldus betekent dat de UNRWA-bescherming is opgehouden. In zulke gevallen worden de betrokkenen van rechtswege erkend als vluchteling. In een recent arrest oordeelde de RvV bijvoorbeeld nog: [citaat RvV 30 april 2015, nr. 144.568].

II.1.7 Verzoekende partij is bovendien van mening dat verwerende partij niet alleen moet kijken naar wat verzoekende partij reeds heeft meegemaakt, maar ook in welke situatie zij zullen terechtkomen bij terugkeer naar Italië:

“358. In the light of the foregoing, the Court considers that at the time of the applicant's expulsion the Belgian authorities knew or ought to have known that he had no guarantee that his asylum application would be seriously examined by the Greek authorities. They also had the means of refusing to transfer him.

359. The Government argued that the applicant had not sufficiently individualised, before the Belgian authorities, the risk of having no access to the asylum procedure and being sent back by the Greek authorities. The Court considers, however, that it was in fact up to the Belgian authorities, faced with the situation described above, not merely to assume that the applicant would be treated in conformity with the Convention standards but, on the contrary, to first verify how the Greek authorities applied their legislation on asylum in practice. Had they done this, they would have seen that the risks the applicant faced were real and individual enough to fall within the scope of Article 3. The fact that a large number of asylum-seekers in Greece find themselves in the same situation as the applicant does not make the risk concerned any less individual where it is sufficiently real and probable (see, *mutatis mutandis*, Saadi, cited above, § 132).”

Verwerende partij kan niet ontkennen dat er thans een vluchtelingencrisis heerst in heel Europa en dat voornamelijk Hongarije, Griekenland en Italië enorm veel vluchtelingen zien toekomen in hun land. Er heerst er totale chaos. Verzoekende partij verkeert in de onmogelijkheid om zich te beroepen op de bescherming die haar in Italië werd toegekend.

II.1.8. Aldus kan worden vastgesteld dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en geen onderzoek heeft gevoerd naar de daadwerkelijke bescherming – of beter het ontbreken ervan – die verzoekende partij in Italië geniet als gevolg van haar subsidiaire beschermingsstatus.

Zij lijkt direct te besluiten dat de aangebrachte elementen de vluchtelingenstatus niet kunnen gronden, ook al verwoordt zij het misschien niet letterlijk zo. Zij doet hetzelfde m.b.t. de nood aan subsidiaire bescherming.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.”

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

In de voorliggende zaak zal in het bijzonder worden onderzocht of verzoeker een behoefte heeft aan internationale bescherming in het licht van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij reeds een subsidiaire beschermingsstatus kreeg in Italië die geldig is tot 20 november 2019 (RvS 15 juni 2016, nr. 12.008 (c) en RvS 14 juli 2016, nr. 12.055 (c)).

2.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers verklaringen volstrekt ongeloofwaardig zijn, gelet op de verschillende leugens die hij heeft verteld. Zo blijkt verzoeker bij aanvang van de asielprocedure te hebben gelogen over zijn leeftijd, zijn eerdere asielprocedures, zijn verblijf in andere landen alsook over de periode waarin hij de redenen kaderde waarom hij internationale bescherming nodig heeft. Ook tijdens het CGVS-interview volhardt verzoeker dat hij in september 2015 uit Marka in Somalië is vertrokken en zijn geboorteakte toen werd afgegeven (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 3), terwijl dit manifest in strijd is met de vaststelling dat verzoeker sedert 17 juni 2011 in de Europese Unie rondtrekt.

De Raad merkt op dat verzoekers betoog in het verzoekschrift zich beperkt tot het louter herhalen van zijn verklaringen dat hij wordt gediscrimineerd in Italië omdat hij nergens een job kan vinden, niemand hem een woning wou verhuren, hij geen medische hulp kreeg, op straat terecht kwam en moest bedelen voor eten. Hij stelt dat hij ook met zijn subsidiaire beschermingsstatus in Italië nog steeds tot een kwetsbare groep behoort en verwijst naar zijn recht op gezondheidszorg, integratievoorzieningen, huisvesting en sociale voorzieningen. Hij brengt echter geen enkel begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn verklaringen, zodat deze niet geloofwaardig zijn. De Raad acht het bovendien niet ernstig dat verzoeker stelt dat hij in Italië geen reële bescherming kan genieten, gelet op het feit dat hij amper in Italië heeft verbleven en in de Europese Unie rondtrekt (zie ook punt 1.1.).

Uit informatie van het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken van 16 november 2015 blijkt dat verzoeker een verblijfstitel heeft geldig tot 20 november 2019 (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 15). Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat verzoeker op 17 juni 2011 in Italië is aangekomen en op 4 januari 2012 een subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 15). Uit de Eurodac-resultaten blijkt dat verzoeker nog voor deze positieve beslissing over zijn asielaanvraag uit Italië was vertrokken, aangezien hij op 21 oktober 2011 reeds in Noorwegen een asielaanvraag heeft ingediend en op 26 januari 2012 opnieuw in Noorwegen werd geregistreerd.

Verzoeker betwist in het verzoekschrift evenmin de vaststellingen in de bestreden beslissing dat hij in verschillende landen werd geregistreerd en dat hij in 2012 asielprocedures heeft ingediend in Noorwegen en Zweden, in 2013 in Denemarken, in 2014 opnieuw in Zweden en in 2015 in België. Zijn betoog doet geen afbreuk aan de omstandige motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker in Italië nog steeds reële bescherming geniet en geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend kan beroepen of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van Italië zal worden toegelaten.

De Raad neemt de omstandige motivering van de bestreden beslissing, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, over.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP